

Acsai Roland

Hajnali lovak

Esőcseppek kopognak,
a hajnalunk hideg,
rigósó már nem olvad,
koncert helyett szünet.

A kávéfőző gőze
kísértetet csinál,
nem tudni, nyár-e, ősz-e,
kilépve ránk mi vár.

A létbizonytalanság
csak egyre biztosabb,
ázott fejük lehajtják
a hajnali lovak.

Csendélet

Még szilva hamva őrzi
az ujjaink nyomát,
az ízük már az őszi,
nyitnak az óvodák.

A szilvahéjon felhők
és fátyolos mezők,
a majdan eljövendők,
a hajdan eljövők.

Ért szilvák a piacról,
várnak türelmesen,
csendéletük a zajból
kiválik élesen.

Ott hullámzunk

A kisvasút a sínen,
ahogy haladt tovább,
mi ültünk rajta nyolcan,
akár egy nagy család.

A kislányunk csak négy volt,
nyolcvanöt az apám,
az égre felhő kúszott,
de nem szakadt le ránk.

És zárva volt a kastély,
nem mentünk be oda,
platánok törzsét mértük,
hol állt a fák sora.

Platánokban a gyűrűk
csak gyűrűznek tovább,
ott hullámzunk mi bennük,
az egész nagy család.

A végtelenről

Az őszi nap edénye
a gerle már a fán,
tollászkodik a fényben,
utána messze száll.

Az elmúlás erénye
a rozsdá nyár vasán,
szürkét vegyít a kékbe
a megtalált talány.

Sziréna és madárszó,
különben néma csend,
az égi felhőzászló
a végtelenbe leng.